

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Ocsák József ügyvéd által képviselt felperesnek a Nyugat-dunántúli Regionális Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság alperes ellen társadalombiztosítási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Győri Munkaügyi Bíróság 2007. április 4. napján kelt M.1498/2006/10. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 11. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Győri Munkaügyi Bíróság M.1498/2006/10. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A korábban rokkantsági nyugdíjban részesülő felperes soros felülvizsgálatakor mind az elsőfokú, mind a másodfokú orvosi bizottság a felperesnél 50 %-os mértékű munkaképesség-csökkenést véleményezett.

Az elsőfokú hatóság a 2006. augusztus 1. napján kelt 25-02497/2003/00022. számú határozatával 2006. október 1. napjától kezdődően a felperes részére megállapított rokkantsági nyugdíjellátást megszüntette.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú hatóság a 2006. szeptember 12-én kelt 31. alszámú másodfokú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében az alperesi határozatok felülvizsgálatát és megváltoztatását, rokkantsága változatlan fennállásának megállapítását kérte. Igazságügyi orvos-szakértő kirendelését indítványozta a perben, a munkaképesség csökkenésének felülvizsgálata céljából.

A megyei munkaügyi bíróság a felperes keresetét megalapozatlannak értékelte, és elutasította.

Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a számára aggálytalan igazságügyi orvos-szakértői vélemény megállapítása szerint a felperes munkaképesség-csökkenésének mértéke 50 %.

Tekintettel arra, hogy három orvos-szakértői vélemény egybehangzóan azt véleményezte, hogy a felperes munkaképesség-csökkenésének mértéke a 67 %-ot nem éri el, nem voltak jogszabálysértőek a társadalombiztosítási határozatok.

Utalt arra, hogy a Pp. 206. § /1/ bekezdésében foglalt eljárás eredményeképpen jutott arra a következtetésre, hogy az aggálymentes igazságügyi orvos-szakértői vélemény megállapításaira, és a perben tárgyaláson meghallgatott szakértők előadására figyelemmel mellőzte a felperes újabb vizsgálatára, továbbá más igazságügyi orvos-szakértő kirendelésére tett bizonyítási indítvány teljesítését. A munkaügyi bíróság meggyőződése szerint ugyanis a perbeli szakvélemény beterjesztése kapcsán eljáró szakértők kétséget kizáróan megindokolták azt, hogy a felperes esetében a jelentős mértékű munkaképesség-csökkenés nem minősül rokkantsági fokot elérő, súlyos mértékű munkaképesség-csökkenésnek.

Megjegyezte a munkaügyi bíróság, hogy annak azonban nyilvánvalóan nincs akadálya, hogy a jövőben - állapotrosszabbodás bekövetkezte esetén - a felperes az illetékes társadalombiztosítási szervnél új eljárást kezdeményezzen munkaképesség-csökkenése mértékének felülvizsgálata céljából.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, annak hatályon kívül helyezését, és a megyei munkaügyi bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet a Pp. 164., 166. és 206. §-ának rendelkezéseibe ütközik, azaz a társadalombiztosítási határozatok felülvizsgálata során az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást teljes körűen az indítványoknak megfelelően nem folytatta le, és enélkül hozott érdemi ítéletet.

Kifogásolta a felperes, hogy az ítélet meghozatala előtt a perben kirendelt igazságügyi orvos-szakértő meghallgatásakor indítványozta, hogy a szakértői vélemények miatti ellentmondások feloldása érdekében a munkaügyi bíróság rendelje el a perbeli szakvélemények ellenőrző szakértő kirendelése útján történő felülvéleményezését, mivel a kirendelt szakértők ezen peres eljárásban előterjesztett szakvéleményei ellentmondásait feloldani nem tudták; nem tudtak egyértelmű, és bizonyító erővel bíró magyarázatot adni arra, hogy egészségi állapotában 2003. év után bekövetkezett mérsékelt romlás folytán milyen alapon állítják, hogy nem állapítható meg az, hogy az akkor meghatározott 67 %-ot elérő, illetve meghaladó munkaképesség-csökkenése megváltozott az idő múlásával, és ezalatt - egészségromlása folytán - 50 %-os mértékű lett.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § /1/ bekezdésének megfelelően tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a megyei munkaügyi bíróság megfelelő alapossággal feltárta az ügyben irányadó tényállást, és abból - az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával - helytálló jogi következtetést vont le.

Hangsúlyozza a Legfelsőbb Bíróság, hogy a felülvizsgálati eljárás keretében a Pp. 270. § /2/ bekezdése és 272. § /2/ bekezdése értelmében kizárólag a felülvizsgálni kért jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható felül.

Ha a felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélettel megállapított tényállást, vagyis azt sérelmezi, hogy a bíróság a tényállást a Pp. 206. §-ának megsértésével rögzítette, a jogerős ítélet érintésének csakis akkor van helye, ha a tényállás iratellenes, illetőleg a bíróság a bizonyítékokat - azok egybevetése során - nem a maguk összességében értékelte, és ennél fogva a megállapított tényállás nyilvánvalóan okszerűtlen, vagyis lényeges logikai ellentmondást tartalmaz.

Nem állapítható meg azonban jogszabálysértés akkor, ha a felülvizsgálati kérelem a bizonyítékok okszerű mérlegelését támadja.

A Pp. 206. §-a szerinti szabad bírói mérlegeléssel megállapított tényállás - ha az nem iratellenes, vagy logikátlan - felülvizsgálata nem lehet eredményes; a felülvizsgálati eljárásban ugyanis felülmérlegelésnek nincs helye. Nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére; a felülvizsgálat csak arra szorítkozhat, hogy a mérlegelés körébe vont adatok, tények értékelésénél nincs-e nyilvánvalóan helytelen következtetés.

Mindezek előrebocsátásával kiemeli a Legfelsőbb Bíróság, hogy a jelen társadalombiztosítási perben a felperes rokkantsági nyugdíját megszüntető alperesi határozatok jogszerűségét kellett a megyei munkaügyi bíróságnak megvizsgálnia. Ezen határozatok a felperes egészségi állapotának, munkaképesség-csökkenése mértékének soros felülvizsgálata alkalmával készült első-, és másodfokú Országos Orvosszakértői Intézet orvosi bizottságai szakvéleményén alapultak. Az elsőfokú orvosi bizottság 2006. július 14-én 50 %-os munkaképesség-csökkenést véleményezett, majd a másodfokú hatóság - a felperes fellebbezésének elbírálása során - beszerezte a másodfokú orvosi bizottság szakvéleményét is. Ez - az elsőfokú szakvéleménnyel egybehangzóan - szintén 50%-os mértékű munkaképesség-csökkenést véleményezett. Ezen orvosi bizottsági vélemények az alperesi hatóságot eljárása során a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény /a továbbiakban: Tny./ 72. §-a értelmében köötték, határozatát annak alapján kellett meghoznia. Így - tekintettel arra, hogy a

Tny. 23. § /1/ bekezdése alapján a felperesnél már nem álltak fenn a rokkantsági nyugdíj folyósításának feltételei - annak megszüntetéséről kellett rendelkeznie a Tny. 30. §-a értelmében.

Hangsúlyozza a Legfelsőbb Bíróság, hogy a megyei munkaügyi bíróság - a felperes bizonyítási indítványának eleget téve - a perben a társadalombiztosítási eljárás során beszerzett orvos-szakértői vélemények felülvizsgálata céljából igazságügyi orvos-szakértői bizonyítást rendelt el. Ennek során a 2007. január 8. napján készült igazságügyi orvos-szakértői vélemény, a társ-igazságügyi orvos-szakértői vizsgálat megállapítása, valamint a szakértő perbeli meghallgatása egyértelműen alátámasztotta, hogy a felperes munkaképesség-csökkenése 50 %-os mértékű, nem rokkant.

A perben beszerzett igazságügyi szakértői vélemények tehát teljes mértékben összhangban álltak a társadalombiztosítási eljárás során rendelkezésre állt orvosi bizottsági véleményekkel, így sem annak felülvizsgálatára, sem felülvéleményezésére nem kerülhetett sor; annak indokoltsága nem állt fenn, ellentmondás nem volt felfedezhető köztük.

Hangsúlyozza a Legfelsőbb Bíróság, hogy a jelen eljárásban a felperes rokkantsági nyugdíját megszüntető határozatok alapját képező orvosi bizottsági véleményeket kellett egymással összevetni. Ezek között azonban - a fent kifejtettek szerint - ellentmondás nem állt fenn. Ezen szakértői vélemények a felperes rokkantsági nyugdíjának megállapítása alapját képező, 2003-ban készült igazságügyi orvos-szakértői véleménnyel nem voltak összevethetők, hiszen éppen az időmúlásra tekintettel, a felperes egészségi állapotának soros felülvizsgálata során születtek.

Azon körülmény, hogy 2003-ban a felperes munkaképesség-csökkenése a 67 %-os mértéket elérte - és így III. csoportú rokkantnak véleményezte az orvos-szakértő -, nem jelenti azt, hogy a későbbi felülvizsgálatok során készült eltérő tartalmú és megállapítású szakvélemények ezzel ellentétesek lennének.

A felperes egészségi állapotát, munkaképesség-csökkenésének mértékét mindig az adott időpontban készült orvos-szakértői vélemények alapján kell megítélni, és ha ezen orvos-szakértői vélemények között áll fenn ellentmondás, akkor indokolt azok felülvéleményezésének elrendelése.

Utal arra is a Legfelsőbb Bíróság, hogy helytállóan mutatott rá arra is a megyei munkaügyi bíróság, hogy a felperes egészségi állapotában a későbbiek során esetlegesen bekövetkező romlás, állapotrosszabbodás új társadalombiztosítási eljárás keretében értékelhető.

Minderre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat nem sértette meg, ezért azt a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperesnek a felülvizsgálati eljárásban perköltsége nem merült fel, ezért arról a Legfelsőbb Bíróságnak rendelkeznie nem kellett.

Az eljárás a Tny. 85. §-ának megfelelően illetékmentes.

Budapest, 2008. május 28.

**Dr. Buzinkay Zoltán sk. tanácselnök, Dr. Fekete Ildikó sk. előadó
bíró, Dr. Darák Péter sk. bíró**